

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Εν Πειραιεί τη 6^η Σεπτεμβρίου 2018

Η ερμηνεία των Αγίων Γραφών δεν είναι εύκολη υπόθεση και έργο του καθενός ευφάνταστου ανθρώπου, ο οποίος νομίζει ότι μπορεί με τη δύναμη της λογικής του και χωρίς τον θείο φωτισμό να εισχωρήσει στο βαθύτερο νόημα των θεοπνεύστων κειμένων. Τα βιβλικά κείμενα, επειδή ακριβώς έχουν γραφεί με την έμπνευση του αγίου Πνεύματος, μόνο με την δύναμη και τον φωτισμό του αγίου Πνεύματος μπορούν να ερμηνευτούν και αναλυθούν από αγίους ανθρώπους, οι οποίοι διαθέτουν τον ανάλογο θείο φωτισμό. Ο κίνδυνος παρερμηνείας των υπήρξε πάντοτε ένα διαχρονικό πρόβλημα για την Εκκλησία, ήδη από τα πρώτα βήματα της ιστορικής της πορείας. Όλοι οι αρχαίοι μεγάλοι αιρετικοί που εμφανίστηκαν στη ζωή της Εκκλησίας, (Άρειος, Μακεδόνιος, Νεστόριος, Ευτυχής, Διόσκορος, κ.α.) και από τους νεωτέρους όλες οι προτεσταντικές παραφυάδες και οι μάρτυρες του Ιεχωβά, στην αγία Γραφή κατέφευγαν και καταφεύγουν, για να στηρίξουν τις κακοδοξίες τους.

Μη έχοντες όμως θείο φωτισμό και προσπαθώντας μέσω της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, του στοχασμού και της φαντασίας να ερμηνεύσουν τα βιβλικά κείμενα, έπεφταν σε πλάνες και αιρέσεις, τις οποίες βέβαια στη συνέχεια η Εκκλησία κατεδίκασε συνοδικώς. Δεν είναι επίσης τυχαίο ότι όλοι σχεδόν οι εχθροί της Εκκλησίας, όταν θέλησαν να την πολεμήσουν, χρησιμοποίησαν κατά κόρον την Αγία Γραφή. Ας θυμηθούμε τους διαβόητους χριστιανομάχους συγγραφείς Κέλσο, Πορφύριο, Σαλλούστιο, Ιουλιανό τον Παραβάτη, Βολταίρο, Μαρξ κ.α. οι οποίοι κατέφυγαν στα ιερά κείμενα, για να «αποδείξουν» την δήμεν σαθρότητα του Χριστιανισμού.

Στο χώρο του Προτεσταντισμού, όπου ως γνωστόν η Αγία Γραφή απολυτοποιείται και προβάλλεται ως ύπατη αυθεντία, η παρερμηνεία των βιβλικών κειμένων φθάνει στο αποκορύφωμά της. Οργιάζει κυριολεκτικά, όταν πρόκειται για την ερμηνεία κειμένων, που αναφέρονται στα έσχατα, όπως το ιερό βιβλίο της Αποκαλύψεως, περικοπές από την Β' προς Θεσσαλονικείς επιστολή του Απ. Παύλου, (2^ο κεφάλαιο), προφητείες του Κυρίου μας περί των εσχάτων, (24^ο κεφ. του κατά Ματθαίον, 13^ο του κατά Μάρκον, 21^ο του κατά Λουκάν κ.α.). Είναι άλλωστε γνωστό ότι η σύγχρονη

τρομολαγνία των εσχάτων (Αντίχριστος, 666, Αρμαγεδώνας, χιλιετής βασιλεία του Χριστού κ.λ.π.), είναι κατά βάση προϊόν αιρετικών προτεσταντικών κύκλων, οι οποίοι δυστυχώς πέρασαν και στο Ορθόδοξο χώρο και καλλιεργούνται στο περιθώριο της Θεολογίας.

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από σχετικό δημοσίευμα στην εφημερίδα **ATHENSVOICE** (φ.5-7-2018), του δημοσιογράφου κ. Ν. Ζαχαριάδη, με τίτλο: **«666: ΤΟ BESTSELLER ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ»**, με εισαγωγικό υπότιτλο: **«Μια ιστορία με Θηρία, κρυμμένα μηνύματα, σκοτεινές συνωμοσίες και πολλούς κακούς... Δηλαδή, μια σίγουρη επιτυχία!»**. Θεωρήσαμε χρέος μας να απαντήσουμε διότι πιστεύουμε, ότι δημιούργησε σύγχυση σε πολλούς αναγνώστες.

Κατ' αρχήν ο αρθρογράφος, θέλοντας να στηλιτεύσει την περιρρέουσα τρομολαγνία, η οποία όντως βασανίζει πολλούς αδαείς, φτάνει στο σημείο να απαξιώσει αυτήν την ίδια την προφητεία της Εκκλησίας. Γράφει: **«Το καλό με τις προφητείες είναι ότι δεν χρειάζεται να αποδειχθούν για να τις πιστέψεις. Γιατί οι σωστές προφητείες, οι επαγγελματικές, οι μερακλήδικες, φροντίζουν να μην αναφέρονται ποτέ σε συγκεκριμένη ημερομηνία. Το αντίθετο. Σκοπός της προφητείας είναι να επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια των πιστών της εις τον αιώνα τον άπαντα. Σαν αόριστη πρόβλεψη του ακραίου καιρικού φαινομένου «Νεφέλη». Ή σαν σεισμός που «κάποτε» θα συμβεί...»**. Και συνεχίζει: **«Όμως, αν χειριστείς σωστά μια ωραία ιστορία, μπορείς να τρέφεις από αυτήν για πάντα. Και η ιστορία του «αντίχριστου» που θα έρθει με τη μορφή ενός αριθμού (σ.σ. χαραγμένο επάνω του; Θα είναι ο ίδιος ένας αριθμός; Θα τον φοράει τον αριθμό σε t-shirt;) μπορεί να σε «τρέφει» για αιώνες»**. Από τα λεγόμενά του, καταλαβαίνει κανείς ότι θεωρεί **«ωραίες ιστορίες»**- παραμύθια τα προφητικά κείμενα της Αγίας Γραφής και άρα αρνείται την θεοπνευστία των. Δεν είναι σε θέση να διακρίνει την αυθαίρετη ερμηνεία από το θεόπνευστο κείμενο. Επί πλέον αλλοιώνει τον σκοπό των προφητικών κειμένων, αφού κατά τον συγγραφέα, αυτά έχουν γραφεί, για να **«επικρέμανται πάνω από τα κεφάλια των πιστών της εις τον αιώνα τον άπαντα»**, αλλά και για να **«τρέφεται (προφανώς το εκκλησιαστικό κατεστημένο) από αυτήν για πάντα»!** Δηλαδή να γίνονται τρόπον τινά «μπαμπούλες» και «σκιάχτρα», αόρατες και απροσδιόριστες απειλές για επικείμενα φοβερά και τρομερά που στο άκουσμά τους προκαλούν αγωνία, φόβο και φόβο.

Ωστόσο τα θεόπνευστα προφητικά κείμενα δεν γράφτηκαν για να προκαλούν αγωνία και φόβο στους πιστούς, **αλλά για να αποτελούν αφορμή εγρηγόρσεως και νήψεως και εντονότερου πνευματικού αγώνος**. Ο ίδιος ο Κύριός μας ομιλώντας ολίγον προ του πάθους του περί των εσχάτων, μας αποκαλύπτει τον σκοπό στον οποίον αποβλέπουν οι εσχατολογικές προφητείες: **«Γρηγορείτε ουν, ότι ουκ οίδατε ποία ώρα ο Κύριος υμών έρχεται. Εκείνο δε γινώσκετε ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης, ποία φυλακή ο κλέπτης έρχεται, εγρηγόρησεν αν και ουκ αν είασε διορυγήναι την οικίαν αυτού. Δια τούτο και υμείς γίνεσθε έτοιμοι, ότι η ώρα ου δοκείτε ο υιός του ανθρώπου έρχεται»**(Ματθ.24,42-44). Ο απόστολος Παύλος ομιλώντας περί του Αντιχρίστου και περί του τέλους του κόσμου στην Β΄ προς Θεσσαλονικείς (2,1-12), επιπλήττει ταυτόχρονα τους χριστιανούς εκείνους, οι οποίοι επειδή παρερμήνευσαν τους λόγους του, νόμισαν ότι έφθασε η ώρα της Β΄ παρουσίας του Κυρίου και γι΄ αυτό εγκατέλειψαν τις εργασίες των. Επίσης **ο άγιος Ανδρέας Καισαρείας**, ο οποίος ασχολήθηκε με την ερμηνεία του ιερού βιβλίου της Αποκαλύψεως μας πληροφορεί, ότι σκοπός του βιβλίου ήταν να εμψυχώσει τους πιστούς των χρόνων εκείνων, κατά τους οποίους εμαίνοντο οι σκληροί, απάνθρωποι και αιματηρότατοι διωγμοί των ειδωλολατρών εναντίον της Εκκλησίας. Το περιεχόμενο του βιβλίου **όπλιζε τους χριστιανούς με υπομονή και δύναμη, βεβαιώνοντάς τους για την τελική νίκη του Αρνίου –Χριστού κατά του Αντιχρίστου**. Αλλά αυτή η εμψύχωση για αντίσταση και η βεβαιότητα της νίκης της Εκκλησίας κατά του **«αρχαίου δράκοντος»**, του σατανά, ο οποίος πλανά όλη την οικουμένη, (Αποκ.12,9), είναι απαραίτητη για τους πιστούς όλων των αιώνων. Με την άριστη αυτή διαφώτιση, προετοιμάζονται οι πιστοί για την φοβερή και ένδοξη Β΄ Παρουσία του Κυρίου και για την αντιμετώπιση όχι μόνο των συνηθισμένων διωγμών κατά της Εκκλησίας, αλλά και για τη θλίψη την μεγάλη που θα προηγηθεί της Β΄ Παρουσίας. Έτσι στηρίζονται οι χριστιανοί, βοηθούνται σε εγρήγορση και μετάνοια και αποκτούν φρόνημα γενναίο και ηρωϊκό. (Βλ. Νικολάου Βασιλειάδη, Αποκάλυψις του Ιωάννου, Εκδ. Αδελφότης Θεολόγων «ο Σωτήρ», Αθήναι 2011, σελ. 26-27). Γενικότερα μπορούμε να πούμε ότι και όσοι άλλοι Πατέρες και εκκλησιαστικοί συγγραφείς ασχολήθηκαν με την Αποκάλυψη, όπως ο άγιος Ιππόλυτος Ρώμης, ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Άνθιμος, ο Αρέθας Καισαρείας, ο Οικουμένιος κ.α., στον ίδιο αυτό σκοπό

αποβλέπουν με τις ερμηνευτικές τους αναλύσεις, δηλαδή στην εμπύχωση των πιστών για υπομονή και στη βεβαιότητα της τελικής νίκης του Αρνίου -Χριστού κατά του «δράκοντος» και του Αντιχρίστου.

Ωστόσο είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε, ότι σε καμία από τις προφητικές ρήσεις περί των εσχάτων που υπάρχουν στην Αγία Γραφή, (είτε του Κυρίου μας, είτε του αποστόλου Παύλου, είτε του ιερού βιβλίου της Αποκαλύψεως), δεν αποκαλύπτεται η ημέρα της Β΄ Παρουσίας του Κυρίου μας και ο ακριβής χρόνος της ελεύσεως του Αντιχρίστου. Όσα αποκαλύπτονται, αποτελούν ουσιαστικά τα λεγόμενα **«σημεία των καιρών»**, γεγονότα δηλαδή που θα προηγηθούν της Β΄ Παρουσίας του Κυρίου: **«Περί δε της ημέρας εκείνης ή της ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι εν ουρανών, ουδέ ο υιός, ει μη ο Πατήρ»**, (Μαρκ.13,32). Οι προφητικές ρήσεις δηλαδή, ενώ μας διεγείρουν σε εγρήγορση και μας βεβαιώνουν για την τελική νίκη του Αρνίου - Χριστού, γεννώντας μέσα μας αισιοδοξία, θάρρος και ηρωικό φρόνημα, παράλληλα δεν ικανοποιούν την περιέργειά μας, να μάθουμε κάτι το οποίο δεν είναι αναγκαίο να γνωρίζουμε.

Είναι επίσης πολύ σημαντικό να τονιστεί ότι ενώ από τη μια μεριά ο συγγραφέας της Αποκαλύψεως προτρέπει τους πιστούς στην ανάγνωση του βιβλίου και στην τήρηση των εν αυτώ γεγραμμένων: **«μακάριος ο αναγινώσκων και οι ακούοντες τους λόγους της προφητείας και τηρούντες τα εν αυτή γεγραμμένα, ο γαρ καιρός εγγύς»**, (1,3), από την άλλη διαπιστώνουμε, ότι πολλοί από τους μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Μέγας Βασίλειος, ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο μέγας Αθανάσιος κ.α. δεν ασχολήθηκαν συστηματικά με την ερμηνεία της Αποκαλύψεως. Πως εξηγείται αυτή η φαινομενική αντινομία; Όπως παρατηρεί ένας από τους κορυφαίους σύγχρονους ερμηνευτές της Αποκαλύψεως, ο μακαριστός Νικόλαος Βασιλειάδης, **το βιβλίο της Αποκαλύψεως δεν είναι τελείως ανερμήνευτο**, διότι δεν περιέχει μόνο προφητικά στοιχεία, αλλά και πολλές άλλες διδασκαλίες, ηθικές και πνευματικές, που δεν παρουσιάζουν ερμηνευτικές δυσκολίες. **Το βιβλίο είναι δυσερμήνευτο στα σημεία που αφορούν τους εσχάτους καιρούς και το τέλος του παρόντος κόσμου**. Και τούτο διότι εδώ ο συγγραφέας χρησιμοποιεί σε μεγάλη έκταση οράσεις οπτασίες και συμβολισμούς και σε πολλές περιπτώσεις γλώσσα εικονική και μεταφορική. Όλα όσα λοιπόν αφορούν τους εσχάτους καιρούς και το

τέλος του παρόντος κόσμου, θα φωτιστούν πλήρως και θα γίνουν κατανοητά, όταν θα πλησιάσουν οι ημέρες που θα εκπληρωθούν, όσα προφητεύονται στο βιβλίο αυτό. Τις ερμηνευτικές αυτές δυσκολίες που παρουσιάζει το βιβλίο λόγω των οράσεων και των συμβολισμών είχαν υπόψη τους οι παρά πάνω αναφερθέντες άγιοι Πατέρες, οι οποίοι ενώ αποδέχονται την θεοπνευστία του βιβλίου της Αποκαλύψεως και την κατατάσσουν στα κανονικά βιβλία της Καινής Διαθήκης, εν τούτοις δεν τόλμησαν να προχωρήσουν στην ερμηνεία του. Πίστευαν, και πολύ ορθά, ότι οι εσχατολογικές προφητείες της Αγίας Γραφής δεν ερμηνεύονται, αλλά επαληθεύονται, όταν θα πραγματοποιηθούν.

Όπως ήδη προαναφέραμε, η τρομολαγνία των εσχάτων είναι ένα παρείσακτο φαινόμενο των ημερών μας στην Εκκλησία μας, το οποίο μας ήρθε από την αιρετική προτεσταντική Δύση. Πρόκειται για μια δόλια παγίδα του διαβόλου, ο οποίος επιχειρεί να παρασύρει τους πιστούς στα δίχτυα του. Με τον τρόπο που παρουσιάστηκε σε πολλούς πιστούς μας και με τον τρόπο που καλλιεργήθηκε, δημιούργησε και δημιουργεί σύγχυση πανικό, φόβο, τρόμο, αβεβαιότητα και άγχος. Γι' αυτό και τα σχετικά συγγράμματα των υποτιθέμενων «ειδικών» στα θέματα αυτά τυγχάνουν ιδιαίτερης κυκλοφορίας. Πολλοί πιστοί αντί να μελετούν βιβλία για το Χριστό, αρέσκονται να μελετούν βιβλία για τον Αντίχριστο! Ο αληθινός χριστιανός, που βιώνει την εν Χριστώ ζωή, δεν φοβάται ούτε τον Αντίχριστο, ούτε τα φοβερά δεινά των εσχάτων χρόνων, διότι απλούστατα δεν φοβάται τον θάνατο. Αντίθετα μάλιστα περιμένει με λαχτάρα την Β' ένδοξη Παρουσία του Κυρίου μας: **«Ναι έρχου Κύριε Ιησού»** (Αποκ. 22,20), **«Μαθάν αθά»** (Α' Κορ.16,22)!

Βεβαίως αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να φθάσουμε στο άλλο άκρο και να βλέπουμε με απάθεια την πρωτοφανή αποστασία των ημερών μας και την προοδευτική και με καλπάζοντες ρυθμούς αποχριστιανοποίηση της κοινωνίας μας. Καλούμεθα να παρατηρούμε με διαρκή επαγρύπνηση τα **«σημεία των καιρών»**, όπως αυτά προανήγγειλε ο Κύριός μας και να τα αντιπαραβάλλουμε με τα σύγχρονα γεγονότα της εποχής μας. Ο **«άρχων του κόσμου τούτου»**(Ιωάν.12,31) ανάκτησε, με την ευθύνη του συγχρόνου αποστατημένου ανθρώπου, αλλά και την αδράνεια και τον εφησυχασμό δυστυχώς πολλών εκκλησιαστικών ταγών, αρκετή από τη χαμένη δύναμή του και εδραιώνει ραγδαία το κράτος του μεγάλου άνομου, ο οποίος **«είναι στο δρόμο»**. Τα σημάδια του ερχομού του είναι

συχνά εμφανή. Η Παγκοσμιοποίηση, ο Οικουμενισμός, η δημιουργία της Πανθησκείας και το ηλεκτρονικό φακέλωμα, μέσω του οποίου προετοιμάζεται η μελλοντική υποδούλωση της ανθρωπότητας, είναι στοιχεία τα οποία μας βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε, ότι η ανθρωπότητα μπήκε πλέον στην τελική ευθεία της ιστορικής της πορείας, ότι ζούμε πλέον στους εσχάτους χρόνους.

Κλείνοντας, καλούμε τον πιστό λαό του Θεού σε κινητοποίηση, σε εντονότερο πνευματικό αγώνα, αλλά και σε εκκλησιαστική δράση. Καλούμαστε όλοι μας μαζί με τον προσωπικό μας αγώνα για την σωτηρία μας, την οποία, κατά τον απόστολο Παύλο πρέπει να κατεργαζόμαστε **«μετά φόβου και τρόμου»** (Φιλιπ.2,12-18), (εδώ βρίσκεται ο αληθινός, ο κατά Θεόν **«φόβος και τρόμος»** και όχι η τρομολαγνία), να αγωνιστούμε παράλληλα με ηρεμία και νηφαλιότητα, με εκκλησιαστικό ήθος και φρόνημα, ενώνοντας τις δυνάμεις μας με όλους εκείνους τους εκκλησιαστικούς φορείς, που εργάζονται προς την κατεύθυνση αυτή. Όσο για τον αρθρογράφο, ας ευχηθούμε να τον φωτίσει ο Κύριος να καταλάβει το λάθος του, να είναι πιο προσεκτικός στις εκφράσεις του και να έρθει σε μετάνοια, διότι με όσα γράφει, όπως τα γράφει, καλλιεργεί την περιφρόνηση στα θεόπνευστα προφητικά κείμενα, τον εφησυχασμό και τον αποπροσανατολισμό των ανθρώπων.

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθησκειών